

be, az egész munkabért és termelési hulladékot a magyar gazdaság részére mentjük meg.

A közel 150.000 m³-es többlet ebben a kilenc hónapban eddig 2¹/₄—2¹/₂ millió pengős nyereséget jelent munkabérben és az alárendelt választékok értékében. Semmi akadályát nem látjuk annak, hogy ez a nyereség még sokszorozódjék, ha ezt a kérdést a kormányzat továbbra is megfelelő jóindulattal kezeli.

Maguk az érdekelt fűrészek csak mintegy 2 év óta ébredtek az összefogás szükségességének tudatára, itt is kijelentjük azonban, hogy jogos érdekeik védelménél Egyesületünket úgy, mint eddig, ezután is maguk mellett fogják találni.

Válasz az Erdészeti Lapok Krónikásának „Az igazság változó“ című cikkére.

„A Magyar Magántisztviselők október 1-i számában „Az erdő-törvény és az igazság“ című cikkünkre az Erdészeti Lapok október 15-i számában „Krónika“ rovathban válaszol, amire a következőket jegyezzük meg:

A Magyar Magántisztviselő a Keresztény Magántisztviselők Országos Szövetségének hivatalos közlönye. A Szövetségnek erdészeti szakosztálya van, melynek tagja ezidőszerint csak középfokú m. kir. Erdőgazdasági Szakiskolát végzett lehet, tehát ez a bizonyos „havonta megjelenő lap“ az erdészeti szakosztálynak is hivatalos lapja. A lapban megjelent közlemények nem „egyéni sugalmazások“, amit a mélyen tisztelt Krónikás előszeretettel ismétel, hanem a Keresztény Magántisztviselők Országos Szövetsége Erdészeti Szakosztályának álláspontjai abban a sziszifuszi küzdelemben, melyet a középfokú képesítésű erdészek vívnak a legegységesebb jogaiknak az új erdő-törvényben való elismertetéséért.

Küzdelmünkben már több alkalommal fordultunk az Országos Erdészeti Egyesülethez, illetve az Erdészeti Lapok révén az egész erdőmérnöki karhoz, de megértésre nem találtunk. Ezzel szemben megállapíthatjuk (lásd Erdészeti Lapok 1927. XII. számát), hogy a középfokú erdészeti szakoktatás megszüntetése az

O. E. E.-ből indult ki, Roth professzor úr felszólalása folytán, aki azt az erdőmérnöki kar érdekeire való hivatkozással kérte.

Nem bíraltuk az erdőtervezet rendelkezéseit, a személyzeti kérdésen kívül, mert magunk is szakemberek vagyunk s éppen úgy az erdőért élünk, mint az erdőmérnökök.

Az idézett cikkünk első bekezdésében mondottakat fenntartjuk és azt legjobban a törvénytervezettel látjuk igazoltnak. A tervezet ugyanis minden 300 kat. holdon felüli erdőre erdőmérnök szaktanácsadó, vagy közös erdőmérnök tartását írja elő, ugyanakkor az 1000 kat. holdon aluli birtokot még szakvizsgázott erdőőrök tartására sem kötelezi. Hogy a bizottsági tárgyaláson ez megváltozhatott, az nem mentesíti a tervezetet, melynek intenciói nem fedik azt a nemes elgondolást, melyet br. Waldbott Kelemen ömértósága az O. E. E.-hez intézett levelében (lásd 733. lap 9. bekezdés) oly szépen kifejtett.

Ma Magyarországon háromféle képzettségű erdész van, akiket a tervezet két csoportba foglal össze: erdőmérnök és altiszt. Az utóbbiba a közép és alsófok tartozik. Hol van itt a tárgyilagos igazság!? Vagy azért tanultunk a kötelező elemi iskolán kívül 7 évig, hogy besorozzanak egy olyan csoportba, ahová elemi iskolával is elérhettünk volna. Nem hihető, hogy a legelemibb jogtól is megfoszsanak csak azért, mert állás és foglalkozás nélküli erdőmérnökök is vannak, annál is inkább, mert közöttünk is van annyi állásnélküli, hogy számarányban messze túlhaladják az állásnélküli erdőmérnököket.

Az O. E. E. tagjainak foglalkozása szerinti megoszlására csak annyit jegyzünk meg, hogy az O. E. E. állásfoglalására épp ez a megoszlás bír óriási befolyással, mert a különböző képviselők nagyrésze mérnök lévén, magától értetődően a kari érdekeket védik azon az utasításon is túl, amit a birtokostól kapnak. Erre, úgy gondoljuk, felesleges több szót vesztegetnünk.

A mélyen tisztelt Krónikás úr azon kijelentésénél, hogy „azoknak a középiskolásoknak a jogait, akik a törvény életbe lépéséig magasabb címhez vagy munkakörhöz jutottak, a törvény 100%-ig biztosítja“, megdöbbenéssel állunk meg. Ez nem jelentene mást, mint hogy azok a középiskolások, akik eddig nem tudtak elhelyezkedni, vagy képzettségüknek meg nem felelő (erdőőri, vadőri) állást töltenek be, alkudjanak meg a mostani

helyzetükkel. Nem méltóztatik gondolni, hogy milyen visszaszító egoizmus lenne ebbe belenyugodni azoknak, akiket úgy, ahogy megvéd a törvénytervezet.

Talán felesleges is megjegyeznünk, hogy nem csak „sugalmazásra“, „informálásra“ vagyunk képesek, amit volt erdőmérnök tanáraink nevében is kötelességünknek tartjuk visszautasítani, megemlítve azt is, hogy vannak közöttünk doktor jurisok, okl. közgazdászok, egyetemi hallgatók és nagyon sokan érettségizettek.

A Krónika igen tisztelt írójának módjában van tekintélyes pozíciójánál fogva mindezeknek a kérdéseknek megelégedésre való elintézését előnyösen befolyásolni, tehát a nyilvánosság előtt a legmélyebb tisztelettel felkérjük erre a nemes munkára, hogy végre megoldást nyerjen a középiskolát végzettek szomorú helyzete.“

*

Ezt a cikket a Keresztény Szocialista Magántisztviselők Országos Szövetsége a következő levél kíséretében küldte meg a szerkesztőségnek:

„Tekintetes Szerkesztőség! Az Erdészeti Lapok október 15-iki számában „Krónika“ rovatban közöltekre vonatkozólag tisztelettel bátorkodunk csatoltan a választ tartalmazó közleményünket azzal a tiszteletteljes kérelemmel átnyújtani, hogy ezt december 15-iki számukban leközölni méltóztatassék.

Reméljük, hogy fenti cikkünket annál is inkább szívesek lesznek fenti számukban közölni, mert meggyőződésünk, hogy ezen válaszungkat a tekintetes Szerkesztőség is méltányosnak és szükségesnek tartja.

Szíves fáradozásukért már előre is hálás köszönetünket fejezzük ki és maradunk hazafias tisztelettel, a Szövetség Erdészeti Szakosztályának nevében: Aláírások s. k.“

*

Őszinte sajnálattal ismerem be tájékozatlanságomat akkor, amikor bevallom, hogy a Szövetség Erdészeti Szakosztályáról ezideig tudomásom nem volt.

Teljes őszinteséggel kijelentem azonban, hogy ez a tájékozatlanság csak azt eredményezte, hogy az előző cikkben a véleményem szerint rosszul informált nem szakértő cikkíróval szem-

ben sokkal enyhébb hangot használtam, mint amilyent használtam volna akkor, ha tudom, hogy az Egyesületet ért vád és az erdőtvényre vonatkoztatott kritika olyanok részéről jön, akik maguk az erdőgazdaság területén dolgoznak s akiknek az ügyét az Egyesület 3 hosszú esztendő tárgyalásain keresztül a legnagyobb jóindulattal karolta fel.

Igen természetes azonban, hogy azokra a fontos érdekekre való tekintettel, amelyek az erdőtvény létesítéséhez fűződtek, éppen úgy nem tehettem és nem tette az erdőtvény tervezet elengedhetetlen kellékévé ezen a téren elfoglalt álláspontját, mint ahogy a körülmények kényszerítő hatása alatt a javaslat tető alá hozása érdekében fel kellett áldoznia és feláldozta az erdőbirtokosok és az erdőmérnöki karnak is akárhány kívánságát.

Most, hogy már ismerem a forrást, bár a személyeket nem, ahonnan a cikk fakadt, nyílt felháborodással utasítom vissza azt az igaztalan vádat, amivel az Egyesületet a mult lapszámunkban közölt cikk első bekezdésében illették és azt a kicsinyes kritikát, amelyik az első sorában ezzel indul: „Nemrégiben beszámoltunk arról, hogy az új erdőtvény *hátterében milyen célok állanak*“; így folytatja „a tervezet célja *mindenek előtt* az erdőmérnöki kar létérdekeinek megvédése és kenyérhez juttatása“ és a negyedik bekezdésben a következőkép végzi: „Az erdőtvény tervezet célkitűzéseivel azonban — mert egoista — nem értünk, nem érthetünk egyet.“

S épp így utasítom vissza a teljesen illetéktelen beavatkozást abba, hogy vajjon szerepelhet-e az Országos Erdészeti Egyesület mint az erdőbirtokosok képviselője?

Sohasem vettem senkitől sem zokon és egész természetesnek találok azt, ha valaki a maga érdekét a legmesszebbmenőleg védeni kívánja és jogos vagy jogosnak vélt sérelmeit illetékes tényezők elé viszi.

Ha a szövetségi szakosztály a maga érdekelttségét hangoztatva a minisztériumnál a törvény-tárgyalások során meghallgatást kért volna, az Egyesület — 100%-os biztonsággal merem állítani — a kérésük teljesítését a minisztériumnál támogatta volna, mert hiszen minden alkalommal hangoztattuk azt, mekkora súlyt helyez az Egyesület arra, hogy a törvény ne csak a közérdeket elégítse ki, de megnyugvást is keltsen.

Nem szolgálhat azonban sem az a körülmény, hogy a szakosztály ezt az eljárást elmulasztotta, sem pedig az érdekek védelme jogcímül arra, hogy megvádoljon és meggyanusítson ezért az illető egyeseket vagy intézményeket azért, mert az ő egyéni érdekeit nem tudták vagy esetleg nem akarták 100%-ig képviselni és olyan mértékben érvényre juttatni, amilyen mértékben azt éppen ő kívánta volna.

Ugyancsak nem szolgálhat jogcímül arra, hogy az erdőtörvény megalkotása és tárgyalása tekintetében annak a birtokososztálynak a hivatlan védelmezője gyanánt álljon oda az Egyesülettel szemben, amelynek a képviselői döntő súllyal vettek részt a törvénynek az Egyesület kebelében folytatott tárgyalásain s akiknek a kívánságait, amik az Egyesületen keresztül jutottak el a minisztérium elé, a kormányzat majdnem 100%-ig honorálta is.

Egyébként — véleményem szerint — igaz ügynek nem azzal lehet támogatást szerezni, ha igaztalan vádakkal illetek másokat vagy illetéktelenül avatkozom bele olyan dolgokba, amihez — magyarán mondva — semmi közöm.

Az Egyesület érintkezési formáiban legalábbis az a szokás, hogy jogos panaszainkat vagy jogosnak vélt kívánságainkat kérés formájában szoktuk az illetékes tényezők elé terjeszteni s nem azzal kívánjuk támogatni, hogy másokat illessünk alaptalan és igazságtalan vádakkal.

Véleményem szerint a cikknek a hangja minden, csak nem ilyen és egyáltalán nem alkalmas arra, hogy az Egyesület és annak tagjai előtt az ügyet és annak képviselőit rokonszenvenné tegye.

De nagyon tartok tőle, hogy mások, így többek között azok előtt a szakiskolai tanár erdőmérnökök előtt sem, akikre a közlemény hivatkozik.

Budapest, 1934. évi december hó 1-én.

Biró Zoltán

az Erdészeti Lapok szerkesztője,
a Krónika írója.